

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiæ Moralis Emendatæ Appendix In LXXIX. Propositiones A Summis Pontificibus olim damnatas

[Verlagsort nicht ermittelbar], circa 1680

De Baptismo Et Absolutione Sacerdotis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40408

accerrimè rejicit. Ceterum utraque distinctio tam acriter ab ipso rejecta, non solum nullam merebatur censuram; sed etiam bona erat & utilis in primis.

I M P E R T I N E N S.

I. Ad Patres appellas? Ad Patres eatur: ait *Theologus ille de quo supra, agens de questione nostra circa usum Matrimonii. Itaque ipso sic volente eatur ad Patres. S. Ambr. l. 3. p. 16.* Sunt etiam ipsi quaedam tempora praescripta conjugio, quando dare operam liberis fit decorum: dum anni vigent, dum suscipiendorum liberorum spes est. Senes enim ab ipsa concluduntur aetate, & iusto intemperantiae pudore revocantur ab opere nuptiarum. *S. August. l. 3. contra Jul. c. 21.* Talis pudicitia (*conjugalis*) nec menstruatis, nec gravidis utitur feminis, nec ejus aetatis qua certum est eas jam concipere non valere. *Idem l. de Bono Conjug. c. 7.* Reddere debitum conjugale nullius est criminis, exigere autem ultra generandi necessitatem, culpa venialis. *Idem Enchir. c. 78.* quis autem jam esse peccatum neget (*misceri conjugii ad devitandam incontinentiam*) cum dari veniam (*seu indulgentiam*) facientibus, Apostolica auctoritas fateatur?

II. *S. Greg. Pontifex l. 12. Epistola undecima, quam per modum Decretalis scripsit: Quod indulgeri dixit (Paulus 1. Cor. 7.) culpam esse demonstravit. Idem l. 32. Moral. c. 17.* Ut hoc quod concesserat, sine culpa, quamvis minima, non esse monstraret, illico adjunxit: Hoc autem dico secundum indulgentiam, non secundum imperium. Non enim est sine vitio, quod ignoscitur, & non praecipitur. Peccatum profecto vidit, quod posse indulgeri praevидit. *Item: Tunc solum conjuges in admixtione sine culpa sunt, cum non pro explenda libidine, sed pro suscipienda prole miscentur.*

III. Num adhuc ad Patres ire libet, aut etiam ad Apostolum, cujus sensum unanimiter explicant Patres? Non existimo. Vel forte istam Patrum, Pontificum, ipsiusque adeo Apostoli sententiam arroderet ausu quisquam?

DE BAPTISMO ET ABSOLUTIONE SACERDOTIS.

P R O P. D A M N.

I. **I**N peccato duo sunt, *Actus & Reatus.* Transeunte autem actu; nihil manet nisi reatus, sive obligatio ad poenam. Est 56.

II. Inde in Sacramento Baptismi, aut Sacerdotis absolutione, proprie reatus peccati dumtaxat tollitur: & ministerium Sacerdotis solum liberat à reatu. Est 57.

III. Peccator penitus non vivificatur ministerio Sacerdotis absolventis, sed à solo Deo, qui poenitentiam suggerens & inspirans, vivificat eum & resuscitat: Ministerio autem Sacerdotis solum reatus tollitur. Est 55.

N O T A XXVI.

1. **H**Os errores tradit Baius libello de Oratione pro defunctis cap. IV. in eo autem siti sunt, quod in peccato non aliud agnoscat, quam Actum & Reatum poenae (nullum autem praeterea reatum seu maculam culpae) & hunc solum tolli doceat ministerio Sacerdotis: cum Tridentinum econtra insinuet, etiam ubi per contritionem perfectam fit justificatio ante Sacramentum, id tamen non fieri sine respectu ad Sacramentum, cujus votum in contritione includitur. Aded in Ecclesia peccatum Baptizatis non remittitur sine ministerio Sacerdotis in re vel in voto.

2. Verba Authoris sunt ista: In peccato duo continentur, *Actus & Reatus.* Actus, ut adulterium, sive foris in opere, sive intus in voluntate: Reatus vero, ut obligatio qua adulter nondum peccato remisso, adhuc aeternae damnationi obnoxius invenitur, etiamsi adulterium opere deseruerit

voluntate. Et aliquantò post; Deus enim per semetipsum intus voluntates fidelium ab actu peccati purificat: & per eos quibus dictum est: Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, etiam eos à veatu liberat. Tum refert locum celebrem Augustini de Verbis Dom. ubi resuscitatio Lazari exponitur: ac denique sub finem Capitis denuò repetit: Deus igitur quamdiu in hac vita sumus, per semetipsum ab operibus, & per ministerium Sacerdotum etiam à reatibus peccatorum, non liberat.

P E R T I N E N S.

Circa Sacramentum penitentiae olim Lovanii disputantes vidi duos Viros doctos eandem questionem, quae nuper hic mihi accidit cum Theologo jam defuncto, nempe de significatione vocis Italicae, Convieni, quae utitur Pallavicinus in historia Tridentini, ad sess. 6. cap. 6 Satis jucundum erat, videre aquam utrique haerentem in argumento adversarii sui. Hic contendebat, vocem illam necessitatem significare, quia Cardinalis historicus eadem alibi utitur in hac periodo: Della fede, la qual Convieni che sia infallibile, i. De fide, quam oportet infallibilem esse: ubi certum est necessitatem significari, nisi Cardinalem fuisse dixerimus in errore postea damnato, de fide probabili. Adversarius verdè nesciens quid reponere, aliam Periodum ejusdem historici allegabat, hanc nempe. Non solo Convenga, mà si debba. i. Non solum conveniat, sed debeatur: ubi perspicuè solam convenientiam denotat vox illa. Nec scio quid primus unquam ad hoc responderit. Res erat, quod in aliis Thestibus diximus: nempe verbum illud, Convieni, significare necessitatem dum alteri verbo praepositur; secus autem si nulli. Verbo autem praefigitur in dictum locum Tridentini: Per quella penitenza, che Convien fare avanti al Battesimo. i. Per eam Penitentiam, quam ante Baptismum agi oportet.

DE SATISFACTIONE ET INDULGENTIIS.

P R O P. D A M N.

I. Quando per eleemosynam, aliaque pietatis opera Deo satisfacimus pro panis temporalibus, non dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus, sicut quidam errantes autumant, nam alioqui essemus, aliqua saltem ex parte nostri redemptores: sed aliquid facimus, cujus intuitu Christi satisfactio nobis applicatur, & communicatur. Est 59.

II. Satisfactionis laboriose justificatorum non valent exipere de condigno poenam temporalem restantem post culpam condonatum. Est 77.

III. Solutionem poenae temporalis, quae peccato dimisso, supermanet, & corporis resurrectionem propriè, non nisi meritis Christi adscribendam esse. Est 10.

N O T A XXVII.

I. Primam Propositionem habet Baius disertè in fine libri de Indulgentiis, adversam planè doctrinæ Tridentini sess. 14. cap. 8. quam lubet exscribere, quatenus hoc punctum satisfactionis concernit. Neque verdè, inquit, ita nostra est satisfactio hæc, quam pro peccatis nostris exsolvimus, ut non sit per Christum Jesum. Nam qui ex nobis, tamquam ex nobis nihil possumus, eo coöperante qui nos confortat omnia possumus. Ita non habet homo unde gloriatur: sed omnis gloriatio nostra in Christo est: in quo vivimus, in quo meremur, in quo satisfacimus, facientes fructus dignos penitentiae, qui ex illo vim habent; ab illo offeruntur Patri; & per illum acceptantur à Patre. Cujus Sanctissimæ Doctrinæ hæc summa est; nos quidem dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerre, neque ideo tamen ex parte esse nostros redemptores, eò quod vim suam & dignitatem illud pretium ex nobis non habeat. Quod mirum est non placuisse homini, cui licuit eidem Concilio interesse.

2. Alteram Propositionem apud eundem non invenio, nisi quæ pendè eadem est cum ista superiore, Neque sic author satis vidit, unde operibus istius sua dignitas.

3. Tertiam